

רק בגלל הרוח

היזמות האזרחית שצמחו מתוך השטח וקרבות הגבורה שניהלו לוחמים עזי נפש, מעידים כאלף עדים על גדולתו של העם הזה. אשרינו

ביום שני עברתי באזור המלאכה של קריית מלאכי, כשאוטובוס ענק חסם את הנתיב בדרכי הצד. כדי לראות כמה מדובר נכנסתי לחנות הסמוכה, דה וינצ'י שמה, בית מלאכה קטן עם טעם של פעם. הבעלים, דוד שמש, החליט לרתום את עצמו לטובת המלחמה. האוטובוס נתרם על ידי "דן", ועובדי דה וינצ'י הפכו אותו למפעל תפירה נייד שינוע בין בסיסי צה"ל ושטחי הכינוס, שם יתקנו לחיילים את מה שצריך ויפסקו להם ציוד חסר מכל הבא ליד. על המתפרה הזו עמלים בתיירות שמש ובנו אליק. לא צריך לצטט את הפוסקים של שמש האב על אהבת חיים בכלל ואהבת חיילים חיים בפרט. צריך רק לחשוב על החומה של מפעל קטן, שכימים כתיקונם מוכר את כל ציוד המחנות לנהגי קרואונים ואנשי שטח, ועכשיו החליט לספק סירות נוחות כל כך לחיילים. מארגנים אוטובוס גדול, מפרקים אותו מבפנים, מתקנים מכונות תפירה, מעמיסים עליו עובדים ויוצאים לדרך.

יש משהו מיוחד בהתרחשות העצמאית והיצירתית הזו, שנתקלים בה בכל מקום בארץ בימים אלה. נסעתי השבוע לדרום עם שמעון בטאט, אל"ם במיל, מבכירי מפקדי ולוחמי סיירת מטכ"ל לדרום. במלחמה הזו הפך בטאט לפלוגה מסייעת של איש אחד. הוא מגייס ציוד אישי ורוב ערך בארץ ובחו"ל, מסתובב בריכוזי החיילים השונים ומספק להם אביזרים שיקלו עליהם את חיי היומיום בשטח ובליחמה. ציוד שהמדינה והצבא היו צריכים לארגן לחיילים, אבל מלא.

הגענו לגדוד קרקל שיושב על משולש הגבולות ישראל, מצרים ועזה. גדוד מעורב של חיילות וחיללים, קצינות וקצינים, שמחזיק את כל הגדוד. המג"ד, סא"ל אור בן יהודה, הפכה לאחת מגיבורות באוטובוס. בדיהודה, שנכנסה לתפקידה רק ביולי האחרון, פיקדה על חיילי וחילות הגדוד שהרפו עשרות מחבלים שהשתלטו על מוצב סופה, בקרב שהתנהל במשך 14 שעות רצופות.

הסיפור המופלא שלה פורסם בריאיון נרחב עם יונית לוי בערוץ 12. "יצאנו עם גרס"ד נחל והפלוגה המסייעת, וכשהגענו למוצב התחלנו על ידי כ-50 מחבלים, חלקם היו מבוצעים בתוך המוצב עצמו, וחלקם נעו על אופנועים ורכבים לכיוון המוצב. כשהוצאתי את הראש מעבר לבטוניה, הכנתי שאנחנו באירוע של תחזקה המונית. היה לנו ברור שאנחנו עושים את המקסימום באמצעים שיש ברשותנו, להשיב את המצב לקדמותו.

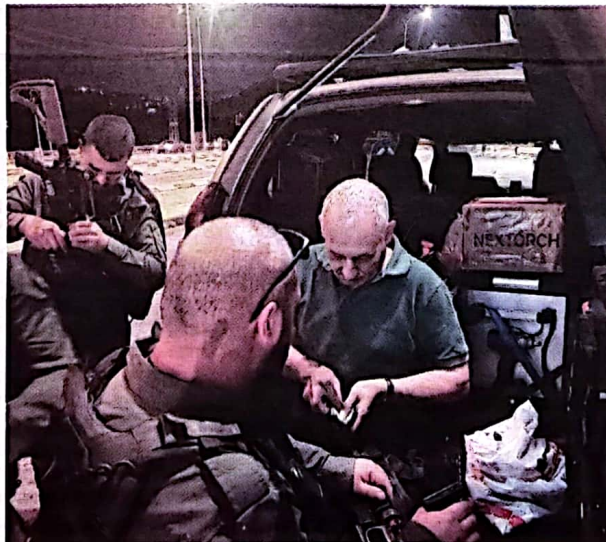
"עשינו סקירה היקפית והבנו שמדובר בעשרות רבות של מחבלים שנוהרים לכיווננו. ורקנו לכיוונם רימוני רסס והפעלנו רחפנים, כדי להבין בדיוק את תמונת המצב ומה עומד מולנו. בשלב מסוים הפעלנו כוחות נרחבים מסביב, נסיקים

לוט"ר, שייטת ומסוקי קרב. אחרי שעות ארוכות של קרב, עם ניסיונות רבים של האויב להגיע מכמה נתיבים, הצלחנו להכניע אותם. רובם נהרגו, ומי שלא – נסוג בריצה חזרה לעזה".

כשבן יהודה יצאה לכיוון סופה, פלוגת הטנקיסטיות שלה יצאה לאזור כרם-שלום ובלמה את ההתקפה על היישובים יכול, אבשלום, בני-נצרים, חולית וכרם-שלום. "הן הרגו עשרות מחבלים בידי מקלעים ופגזים, חלק מהמחבלים ממש נדרסו על ידי הטנקים, ולמעשה הן הכריעו את הקרב בחולית", היא מספרת. "כל מה שאימנו אותן לעשות, בא לידי ביטוי בשדה הקרב. הן הצילו חיים והן גיבורות".

"חשוב לי להרגיש שגם התאגד שלי מורכב מחיילות מדהימות שהצילו הרבה מאוד חיילים בטיפול רפואי, הנחיות מסוקים תחת אש ועשו עבודה מדהימה בשטח בתנאי מלחמה, תחת לחץ עצום", מסכמת המג"ד את סיפור הקרב.

בן יהודה (34), אימא לשלושה ילדים, גרה במבשרת ציון ואוהדת שרופה של הפועל ירושלים בכדורסל, מועדון שכבר קיים לכבודה כמה טקסים בעקבות צל"ש שקיבלה בעבר. פגשו אותה ליד בני-נצרים, יישוב בסוף העולם שהקימו מפוני נצרים, אחרי ההתנתקות ב-2005. היא

בטאט הפך לפלוגה מסייעת של איש אחד. הוא מגייס ציוד רב ערך בארץ ובחו"ל, ומספק לחיילים אביזרים שיקלו עליהם ביומיום

מגיעה לשם עם הנהג והגשש הצמוד, מ' מבית-דוד. בטאט עצמו מכיר היטב את האזור. חמש שנים לפני ההתנתקות, רצה ראש הממשלה אהוד ברק להעביר את השטח לפלסטינים במסגרת הסכם שלום שרקם. לפי התכנון של ברק, השטח הריבוני בחולות חלוצה אמור היה להסתפח לעזה, בתמורה לשטחים שיעברו לריבונות ישראל ביהודה ושומרון. בטאט, שהיה אז העורך האישי של ברק, זוכר את יאסר ערפאת מגיע לבחון את האזור במסוק צה"לי ופוסל את הרעיון על הסף. "מה זה פה, רק חולות", התלונן ערפאת.

ממשלת שרון שהגיעה אחרי ברק החליטה להקים שלושה יישובים באזור, כדי לסכל את האפשרות של חילופי שטחים במסגרת הסכם שלום. בפועל, רק היישוב שלומית הוקם, וכיתת הכוננות שלו איבדה ב-7 באוקטובר שניים מחבריה שיצאו לתג על פריגון הסמוך.

אנשים טובים באמצע הדרך

בטאט הביא לבן יהודה ולחייליה לדרמנים שגייס בחו"ל, סדרת סכינים וכלי עבודה רב-תכליתיים שמתכנסים לתוך פאז' קטן אחד. ההתנתקות וגם השמחה בקרקל היו עצומות, מן הסתם. משם המשיכו למפקדת חטיבת גולני מול העושה, עם עצייה בצאלים כדי להביא תרופה לחיילת, ותוך ארגון אירוע בבית החולים תל השומר. מדובר בכפיר, חייל מסיידת מטכ"ל שנפצע קשה בקרב בבאר, ושאחיו ביקש לקיים בבית החולים ברית מילה לבנו.

"כלנו עמרנו שם עם רמעות", כתב הסבא צבי אדיר האירוע. "גם עם נכדנו ארם, גם עם בננו כפיר, וגם עם כל המשפחות והחברים שעולמם השתנה באותה שבת אורורה. מאוד מרגש לפגוש את כל האנשים הטובים באמצע הדרך ובמיוחד להרגיש את החיבוק האדיר של היחידה המשפחה הכואבת-אהבת".

לביקור בחטיבת גולני הגיע בטאט יום לפני הכניסה הקרקעית. אין טעם לחזור ולתאר את המוטיבציה של הקצינים והחיילים, או את החשש הטבעי. גם המידע ששמענו, מטבע הדברים, מעורר יותר ופחות. מה שכן, אורח כמוני ללא רקע צבאי מיוחד, יכול היה רק להתפעל ממידת השליטה הטכנולוגית בשטח והמעקב מדויק אחרי הלחימה שניהלו בעזה באותם רגעים חיילי גבעתי. החברה הכי טובים נמצאים במפקדות הללו, אנשי סדר ומילואים. תאמינו לי.

ההתנפלות האחרונה על בטאט הייתה במחסום מג"ב, לפני כניסה המגדורות בדרך לירושלים. שם הוא צייר את הלוחמים והלוחמות בדורגלים, פנסים, יריות אחוזה לנשק, קתות לרובים והתקנים למחסניות צולבות. כל מה שהחיילים צריכים וצה"ל עדיין מתקשה לנפק, או האנשים הטובים שיש כאן באים למלא את החסר. אשרינו. ●

אור בן יהודה
צילום: דובר צה"ל

שמעון בטאט
מחלק ציוד
לחיילים, השבוע